Möistatus.

Üks issa andis omma lastelle möistatussi ärramöista. Mönned ollid kaunis rasked ja lastel oli suur arwaminne ja järrele mötleminne, enne kui kätte said; teised ollid jälle nii ölpsad ärramöista, et laste sund ühhel hobil pahwatis ütlema, mis möistatus tähhendab. Issa andis nüüd weel ühhe möistatusse, öldes: „Möista, möista mis se on: Ühhe järsku mäe rünka küljes, kus üllewel arja peal paks mets kaswab, on kaks hauda, kahhe kalju all, mis ka paksu pöesaid täis. Mölle-matte haudade wahhel on körge mäggi, nenda et ühhest hauast teisi ilma mäe ülleronnimatta mitte ei saa minna. Need hauad ep olle mitte tühjad, waid kummagi sees keerleb üks munna, otse kui kaks mailma kuuli. Nende munnadel on omma töö ja pääwad, ni hästi kui meie mailmal; ja nenda kui siin mailmas mönda hädda ja murret, ahhastust ja silmapisaraid, römu ja naeru leitakse, on ka nende peal tunda.“

„Ei taat, ei meie sedda wöi möista, se on wägga raske,“ wingus norem poeg.

„Eht se möistatus on kergem, kui ja arwad tedda ollewad“ kostis issa; „kuule weel, ja panne hästi tähhele: Kaks wärrawad, ei mitte rauast, egga puust tehtud, waid nahkwärrawad suure pitka oddadega on warmalt walmis haudu kinni katma, kui

middagi senna sisse ussaldab minna. Olgo se keigewälledam pissike puttukas, ehk seast, ehk mu loomuke, keegi ei tohhi nende sisse astuda, üks-päinis päwa walgus ja pääwa wiired wöiwad nende haudade läbbi tungida. Need wärrawad pannewad issi ennast kinni, ja tewad issi ennast jälle lahti. Kui nad ennast kinni pannud, siis on haudade sees pilkane pimme ö, mis ei piirgu egga küünla tulluke ei wöi walgustada, et küll öues mäe peal, mis haudade wahhel ülles sirgund, päike elledaste paistab. Kui agga need wärrawad ennast lahti tewad, siis on munnade peal, mis haudades enne pimmedus kattis, keik täis ellu ja likumist, nenda kui meie mailmas. Seal nähtakse siis inni-meste tööd ja teggu, karjad, pöllud, metsad ja mäed, ellumaead, pund ja pöesad mis warju annawad; keik on seal leida.“

„Sa aiad sedda itta hullemaks, taat, ei ma sedda ei wöi ärramöista,“ kaewas wannem poeg Peter.

„Sa ei pea mitte ärrakohkuma, kui ja mitte warsti kätte ei saa; panne agga südda kõwwaks, arwa järrele ja kuule, mis ma weel jure lisan: Keik, mis nende munnade peal olli, kaub ärra ja ei olle ennam mitte ollemas, ni pea kui wärrawad ennast kinni pannewad, ja pimmedusega neid kattawad: ja ka siis, kui wärrawad küll lahti, aub keik ärra, ni pea kui ö on kätte tulnud. Meie